

DARIO CORRENTI

STESK

Z propasti času se vrací
chladnokrevný vrah —
a žádná žena před ním
není v bezpečí

PO

Flora

KRVI

Dario Correnti **Stesk po krvi**

DARIO CORRENTI

STESK

PO

BRNO
2018

KRVI

Copyright © 2017 Dario Correnti
First published in Italy by Giunti Editore in 2017
Translation © Helena Lergetporer, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-711-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-712-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-713-3 (Formát MobiPocket)

První část

9. prosince

„Chci *nejmíň* pět tisíc znaků,“ říká Besana a zapíná stěrač.

Mezitím si uvědomí, že to, co stéká po předním skle, není voda. Taky proto, že to vlastně vůbec nestéká, na okrajích už se vytvořila bílá vrstva. Sníh mu ještě chyběl. Vyhodí blinkr a zařadí se do pravého pruhu, článek napíše v nějakém motorestu. Nemůže riskovat, že zůstane trčet na milánské magistrále zrovna dnes večer.

„Kurva, na mě se přece můžeš spolehnout,“ dodává, stále ještě nahlas. A dost dobře neví, jestli to tak procitěně pronesené „kurva“ patří nákladňáku, který mu vpředu právě vjel do cesty, nebo editorovi, protože ten se vždycky vykrucuje, jako kdyby za ten papír platil on.

Pak se spojení přeruší. Došla mu baterka. Už zase zapomněl nabíječku do auta doma.

Zaparkuje a potom vyběhne ven, zabouchne za sebou dveře. V mírném předklonu dorazí ke vchodu do motorestu, nad hlavou si drží batoh.

„Venku padaj trakaře, co?“ řekne holka sedící za kasou.

Nejmíň po deseti hodinách se mu konečně naskytne pohled na něco pěkného. Potřeboval to jako sůl.

Jde blíž, trochu se přitom pohupuje, jak má ve zvyku. Nikdy nedokázal chodit líc, vypadá jako opilec, dokonce i když je střízlivý.

„Necháte mě tady přespat?“ zeptá se a usměje se na ni. Ta holka se očividně nudí, tak proč si s ní nezalaškovat. Taky proto, že ji potřebuje požádat o laskavost: musí si nabít mobil, hned teď.

„Já tady v osm končím. Můžete to zkusit u kolegy,“ usměje se i ona, chytila se.

Opravdu, nejdřív mu podá dva balíčky cigaret a potom mu ještě pomůže vybrat obloženou housku.

„S bresaolou? Pro mě? Ale jděte. Já mám fakticky hlad, tady končí každá sranda,“ říká Besana a ukazuje na tu se slaninou a plišňovým sýrem. „A pro začátek ještě velký pivo.“

Nedokáže si vysvětlit, jak může mít takový hlad po tom hnusu, co viděl. Půlka novinářů kolem se z toho pozvracela, i když to bylo jenom na fotce.

Vybere si stolek vzadu, s výhledem na dálnici. Ke sněhu se mezitím přidala i tma: kdyby to místo nebylo tak neútné, mohl by si dokonce představit, že je v nějaké restauraci na pobřeží.

„Ohřeju to a pak vám to přinesu,“ zavolá na něj ta holka z obsluhy. Místnost je velká, ale úplně prázdná. Nikdo tam není a tak by si jeho nová kamarádka mohla na jeden večer zahrát na majitelku lokálu. Třeba je to její sen, kdoví.

V každém případě nadešla vhodná chvíle, aby ji poprosil o malou službičku ohledně mobilu.

„Díky, jste poklad. Když už jsem tady, udělala byste pro mě něco?“

Usměje se na něj, v ruce drží papírový tácek, na kterém přinesla housku.

„Bude stačit, když se mě nezeptáte, jestli tady můžete kouřit,“ odpovídá, když vidí, že před ním leží iPad a ze rtů mu visí vyhaslá cigareta.

Besana zavrtí hlavou a vysvětlí jí svůj problém. Nezapomene se přitom zmínit, že nutně musí zavolat šéfovi, protože dělá na strašně důležitém článku.

„Píšete o nějaký vraždě?“ Dívka strne, s jeho mobilem v ruce. „To je hrůza,“ dodá.

Besana vlídně pokyne bradou na znamení, že je ochoten leccos prozradit pod podmínkou, že pohne zadkem a poběží hledat zástrčku.

„Aha, jasně, promiňte,“ řekne servírka. A poslušně se rozběhne na místo určení.

Za minutu se vrací s pivem na účet podniku. Výčep stejně nikdo nekontroluje. Taký už nedokáže myslet na nic jiného než na neznámého pachatele, který jí vyvstal před očima. Něco za něco.

„Hodná,“ poznamená Besana. „Přesně to jsem potřeboval. Jak jste uhodla, že takhle se mi píše líp?“

Ona — bystrá, to se musí nechat — se spokojeně usměje a přisedne si k němu. Vtom ale zazvoní mobil.

Besana vyskočí a běží to vzít za kasu. Dalo by se diskutovat o tom, jestli tam má vůbec co dělat, ale na omluvu na ni jenom mrkne. Stejně už stojí vedle něj, aby mohla poslouchat. Baví ji to o to víc, že jde o hovor s jeho šéfem.

„Pět tisíc, níž nejdu,“ říká Besana. „Tuhle práci dělám už třicet let a nikdy jsem nic podobného neviděl. Kriminálka si myslí, že to byli satanisti, jen tak pro informaci. Mám vybitej mobil, takže stručně: vykuchali jí vnitřnosti a o pár set metrů dál se našel kus lejtka. Šest tisíc, super. Ale musím to napsat na odpočívadle, takže mi nechte vydání otevřený co nejdýl. Já vím, že to není problém, já vím.“

Servírka na něj fascinovaně zírá a je odhodlaná čepovat mu pivo zdarma celý večer. Stejně není pravda, že ji v osm někdo vystřídá.

10. prosince

O den později vládne v redakci poněkud špatná nálada. Ředitel si ještě před odchodem na poradu vylévá hněv na editorovi zpravodajské sekce, že tak senzační případ svěřil „tomu *prudilovi* Besanovi“, který se už nemůže dočkat předčasného důchodu, a ne Lucovi Milesimu, nové reportérské hvězdě.

„Milesi byl včera v Římě kvůli vystoupení v televizi,“ odpovídá editor, „musel jsem tam někoho poslat.“

„Jenže teď už se ho nezbavíme,“ našťavaně ho zpraží ředitel. „Přece víš, jak je to je paličák. Bude tvrdit, že *teď* už je to jeho případ.“

Kolem jedné, po poradě, musí editor řešit další nepříjemnost. Když se vrací ke svému stolu, čeká tam na něj Ilaria Piattiová. Někdo jí dřív nebo později bude muset oznámit, že na místo v redakci nemá šanci. Doba je zlá, propouštění, hádky s odbory, praxi absolvovala ve špatnou dobu, chudák holka.

Pozdraví a přeměří si ji očima. Je fakt, že si to sama dělá ještě horší. Vždycky když přijde do redakce, vypadá jako strašidlo, a dneska je navíc celá zmáčená. Dobře, venku padají trakaře, ale stačil by deštník. Jenže ona si radši vezme nepromokavý plášť a rybářské holínky, jako by redakce byla nějaká řeka, kterou musí přebrodit.

„Ahoj, Roberto, máš chvíli?“

„Dneska je děsnej den. Mám trochu naspěch.“

„Ne, no, já...“

Editor na okamžik zavře oči. Ne, prosím tě, neptej se mě, jak to s tebou vypadá do budoucna. Neptej se mě na to *teď*.

„No, já bych... já bych potřebovala mluvit s Besanou. Četla jsem ten jeho článek, víš... a měla bych takovou stopu.“

„Stopu? Ty?“

Piattiová zalapá po dechu. Chudinka, stačí jen málo a už je na nervy. Je fakt, že celá ta záležitost je trochu směšná. Šest měsíců měla tady v novinách na starosti dopravní nehody. Vrchol zábavy. Jinak popisky k fotkám a medailonky nebo informační okénka.

„Ne, jako že... No, myslím, že by mohlo jít... Zkrátka, pospojova-
vala jsem si věci dohromady, takže...“

„Takže?“

Ta je ale pomalá, tahle Piattiová. Hlavně když má člověk
naspěch. Je trochu neurotická, slova z ní lezou jako z chlupaté
deky. Není schopná něco normálně navrhnout ve dvou vteři-
nách. Rychlý, přímočarý, jednoduchý návrh. Ne. To si myslí, že má
před sebou nějakýho psychoanalytika?

„Tak-že,“ blekotá a je čím dál vyděšenější, „tak-že... zkrátka si
myslím, že by mohlo jít o sériového vraha.“

Editor vyprskne smíchy. Tohle je opravdu moc. To stačí, už
si nemůže dovolit dál ztrácet čas.

„To vykládej Besanovi,“ odpoví jí.

„No právě,“ říká ona. „Nemáš na něj náhodou číslo na mobil?“

Deset minut na to, aby požádala o Besanovo číslo? Ten se jí
stejně vysměje do ksichtu. A navíc, když někdo takový nedostane
stálé místo, strašně si to bere.

„Dá ti ho redakční sekretářka.“

„Dobře. Děkuju, děkuju.“

Děkuju za co? Snad si nemyslí, že ji někdo nechá o téhle vraž-
dě napsat třeba jen řádek. Ale hlavně že vypadne. Pokud možno
hned.

11. prosince

I když sněží, Besana už je zase v autě. Musí se za každou cenu vrátit do Bottanuca, aby si ještě jednou promluvil s vyšetřovateli. Televizní stanice už se můžou přetrhout a Milesi dělá všechno pro to, aby mu ten případ vyfouknul. Ale ten je můj, je mi líto. Třeba i poslední, ale můj.

Zazvoní mobil, je to neznámé číslo a Besana se podezřívavě zadívá na displej.

„No?“

„Dobrý večer, pane doktore, promiňte, jestli vás ruším, to jsem já, Ilaria. Ilaria Piattiová.“

„Ještě je den,“ odsekne Marco.

„Ach, ano. Jistě, promiňte. Dobrý den.“

Pijavice, v redakci jí tak říkají všichni. Tedy ti, kteří jí nějak říkají, ostatním nestojí ani za zmínku. A opravdu je to pijavice se vším všudy. A co chce od něj?

„No prosím.“

„Víte, já bych chtěla... chtěla bych s vámi mluvit.“

„No prosím,“ opakuje.

Bavit se s ní je strašná otrava, nikdy se neumí vymáčknot.

„Je to na dlouho, mohli bychom zajít někam na kafe?“

„Nemůžu, jedu na Bergamo. Ale poslouchám vás. Stručně, prosím vás. Řídím. Řekněme, že na to máte padesát znaků. S mezerama.“

„Dobře... takže... myslím, že ten neznámý pachatel je masový vrah,“ vychrlí všechno jedním dechem.

Besana vyprskne smíchy. „Odhadem bylo těch znaků šedesát nebo sedmdesát. To jste mohla klidně vynechat to *dobře a takže*. Chcete se tohle řemeslo naučit, nebo ne?“

„Jistě, jistě. Děkuju.“

Ticho. Piattiová zřejmě čeká na odpověď.

„A proč si myslíte, že je to sériovej vrah? Kvůli tomu zrasovanému tělu? Kriminálka prozatím podezřívá satanisty. Právě kvůli tomu svinstvu s vnitřnostma a lejtku, který skončilo někde v lese. Ale je ještě moc brzo, aby se dalo cokoli říct.“

„Já vím, já vím, ale...“ naléhá ona, „místo činu mi připomíná...“

„Piattiová, opravdu mě těší, že jste se pro ten případ tak nadchla, ale nediváme se spolu na další díl *Myšlenek zločince*,“ utne jí okamžitě Besana. Dobře, je to dvacetiletá nezaměstnaná, kterou už brzo vyrazí, ale ne její vinou. A pokud jde o tohle, zanedlouho vyrazí i jeho.

„Nenašli tam náhodou jehly?“

Besana prudce zabrzdí. Nějakej idiot v džípu ho zrovna předjel zprava a nepoužil směrovku.

„Jehly? O tom nic nevím,“ odpoví.

„Měla v puse nacpanou hlinu?“

„Myslím, že ne,“ odpoví Besana.

„Škoda,“ řekne Piattiová, „protože jinak by se to naprosto shodovalo. Dokonce i datum: osmého prosince.“

„Shodovalo s čím?“ zaujme Besanu.

„S jinou vraždou,“ odpovídá Piattiová konečně stručně.

„A s jakou?“

„S jedním případem z devatenáctého století,“ zašeptá ona.

Besana kroutí hlavou. Ta dokonce vyhrabe i nějakej případ z devatenáctého století. To chce opravdu trpělivost.

„Dobře, Piattiová, mockrát děkuju za pokec. Ale teď už musím opravdu končit. Musím zastavit a natankovat. Přeju vám ve všem hodně štěstí.“

„Děkuju. No, doufejme,“ odpoví mírně.

Besana sjíždí z dálnice a usmívá se, i on doufá: doufá, že ve známém motorestu bude zase jeho oblíbená servírka. Kdoví.

11. prosince

Ještě než se vydá na policii v Bergamu, musí se stavit v Bonate Sotto. Zaskočí za Rosou, sestrou své ženy. Ne že by k ní nějak zvláště přilnul, ale její manžel pracuje u kriminálky. Giorgio je šikovný, mohl by mu pomoci.

Pokaždé když projíždí určitými místy, svírá se mu srdce. Případá mu to tady tak stísněné. Ještě než se na něj Marina vykašlala, pořád se s ní kvůli tomu hádal. Ona nechtěla bydlet v Miláně a on si odmítal zařít život v patrové vilce se zahradou. Marina se nakonec v Miláně měla až moc dobře. Kdyby ji poslechl a přestěhovali se na ten rozlehlý venkov, který se rozprostírá přes celou Lombardii, možná by se nezamilovala do mladého bankéře. S kterým si teď aspoň to město opravdu užije, řekla mu, ne jako s ním, když je věčně v práci.

Poznat, která z dvaceti naprosto stejných vilek patří Rose, je výkon. Možná by jí měl radši brknout.

„Jé, Marco! Co děláš před naším barákem? Vidím tě z okna.“

„Fakt? A já myslel, že jsem si splet ulici. Pozveš mě na kafe?“

Besana zaparkuje. Zase začalo sněžit, takže rychle proběhne brankou. Zadupe na rohožce s nápisem *Welcome*.

Rosa ho obejmě a rozcuchá mu vlasy, aby mu z nich otřepala pár sněhových vloček.

„To je překvapení! Jsi tu kvůli vraždě tý Rumunky?“

„Uhodlas.“

„Tak pojď, pojď. Jen pojď dál. Kevin je ještě ve škole. Měls vůbec něco k obědu?“

Besana vrtí hlavou. Od té doby, co žije sám, si k večeři často ohřeje balení mražených těstovin s houbami nebo ďábelského kuřete. Zabere mu to deset minut. Při představě domácí stravy se skoro dojme.

„Já taky ne. Hele, udělám ti špagety s tím, co se tu najde.“

„Díky.“

Jeho bývalá švagrová má hezkou tvář, je hodně podobná Marině, ale rozrostla se do obrovských rozměrů. Teď už žije jen pro jídlo. Jediné, o čem se s manželem baví, jsou restaurace, které

by mohli vyzkoušet. Víkendové návštěvy u nich odjakživa nenáviděl, po návratu měl vždycky o dvě kila víc.

„Co třeba carbonara?“

„Paráda,“ odpoví Besana a prochází se po obývacím pokoji, zařízeném v etno stylu. Jako by ta zkurvená vilka na bergamském venkově byla nějaké koloniální sídlo na Bali nebo v Malindi.

„Minulou neděli jsem se viděla s tvým synem,“ sdělí mu a zamíří do kuchyně.

„Ty se máš,“ odpoví Besana.

„Nemluv tak.“ Rosa mezitím rychle prostírá stůl, podložky jsou ještě špinavé od snídaně: v jednom rohu je přilepený cornflake a uprostřed zaschlá skvrna od marmelády.

„Marina si pořád něco vymejší, abych se s ním nemoh vidět,“ říká Besana.

„To není pravda, ona za to nemůže.“ Rosa naleje olej do pánve a chystá se opéct slaninu. „Jacopo už je prostě velkéj a o víkendu je radši s kamarádama. Je mu sedmnáct, to je normální.“

„Asi jo,“ odpoví Besana a otevře ledničku, jako by byl u sebe doma.

„Hledáš pivo? Je dole, v klubovně.“

Besana nenávidí klubovny, ale pro vychlazené pivo je ochoten udělat cokoli.

„Zrovna mi volal Giorgio, přijde domů na oběd. Rád tě uvidí.“

Besana se rozzáří. Perfektní. Nemusí se o nic prosit. Dokonce může předstírat, že se opravdu stavil jen tak na kus řeči, téma hovoru stejně vyplyne samo od sebe. Je tady koneckonců kvůli tomu. Giorgio se ho určitě bude ptát, na čem právě dělá.

„Na carbonaru jsem měl fakt chuť,“ řekne.

„A já si s tebou zase chtěla popovídat,“ odpoví Rosa a otočí se k němu. „Ty se ani neozveš.“

„Pracuju,“ zabrblá Besana.

„Já vím, já vím. Ale chtěla jsem ti volat. Víš, Marina mi dělá trochu starosti. Přijde mi, že s tím svým není moc šťastná.“

Besana pokrčí rameny.

„Proč se s ní nesejdeš? Něco si vymysli, co já vím, třeba kvůli Jacopovým prázdninám.“

Besana zavrtí hlavou, moc se mu o tom nechce mluvit.

„Už si spolu píšeme jen esemesky,“ odpoví.

11. prosince

Giorgio dorazí celý zpcený, těžce oddechuje. Musel pomoci jednomu důchodci nasadit řetězy. Blokoval silnici, auto mu sklouzlo doprostřed a zastavilo se napříč.

„Venku je pěkný chaos. Jako kdyby ještě nevymysleli zimní gumy.“ Poplácá Besanu po rameni. „Tak co, starouši, nepřivez jsi nám tohu sluníčka? Co?“

Rosa je svým obvyklým veselým tónem — má dobráckou povahu, aspoň ona, pomyslí si Besana, ne jako její sestra — vyzve, aby se posadili.

„Špagety jsou hotový a teď chci vědět *všechno* o tý vraždě,“ řekne.

Besana se spokojeně usměje. Úvod může vynechat, má kliku.

„Zeptej se svýho muže, ten je určitě informovanější než já,“ odpoví.

Giorgio mluví s plnou pusou. Má spoustu dobrých vlastností, ale vychování mezi ně nepatří.

„Je to šílený. Takový zdánlivě klidný místo a přitom se tu každé měsíce mordují lidi. A koho nenajdou jako mrtvolu, ten prostě zmizí. Jenže tohle šokovalo fakt všechny. Chudák holka. Ten, co jí to udělal, je hotový zvíře.“

Rosa je jako na trní, chce vědět víc.

„Víš nějaký podrobnosti?“

Její muž vytírá talíř kouskem chleba a vrtí hlavou.

„Nechceš nejdřív radši dojít?“

Naznačí, že ne, je až moc zvědavá.

„No tak jo: rozpárali jí břicho jako na zabijačce a vyndali jí vnitřnosti. Jenže vzhledem k tomu, že to nebylo prase, ale hezká dvaadvacetiletá holka se vším na svém místě, tak jí pro jistotu vyřízli taky genitálie.“

„Proč mluvíš v množném čísle?“ přeruší ho Besana.

„Protože takovejhle masakr vypadá na nějakou satanistickou sektu.“

„Jo, říkali mi to a taky jsem to tak napsal,“ potvrzuje Besana.

„Ale to není všechno,“ dodá zamyšleně Giorgio.

„Co tím myslíš?“

„Tím myslím kanibalismus. Někdo se do ní taky zakous.“

„Ježíšikriste!“ vykřikne Rosa a zakryje si ústa rukou.

Besanu to moc zajímá. To s tím kousnutím například nevěděl.

„Skupinovej kanibalismus? Chceš mi říct, že má na sobě DNA toho, kdo ji ochutnával?“

„Prdlajs ochutnával. Ať už to byl kdokoli, sežral jí kus nohy,“ odpoví Giorgio. „V každým případě teď pracujem právě na tomhle.“

„Stejně je to divný,“ přemýšlí Besana. „Nějaká sekta by si dávala větší pozor, nenechala by po sobě tak jasné stopy. Jsou trochu neopatrný, nezdá se ti?“

Giorgio si nabere na talíř další porci.

„Je to sekta, určitě. Už kvůli tomu, že se poblíž na jednom kameni našly jehly, který přece musej něco znamenat.“

Besanu zamrazí: „Jehly?“

„Jo, deset jehel. Rozloženejch na šutru. Musí to bejt nějakej rituál.“

„Bylo tam ještě něco divnýho?“

„Jo, měla pusku plnou hlíny.“

Besana vyskočí od stolu.

„Sorry, musím si nutně zavolat.“